

ОРЛИЦАТА.

(Разказъ отъ Ионасъ Ли — за дѣца и юноши).

Далече, далече отгука — тамъ, дѣто синѣющитѣ се планини прорѣзватъ небето, и дѣто вечеръ по тѣхнитѣ канари и покрити съ синѣгъ върхове се разгаря и играе съ чудни прѣливи морава свѣтлина, — на пуста отвѣсна скала горда орлица си бѣше свила гнѣздо. Тукъ-тамъ планината бѣ прорѣзана съ гористи долини, изъ които течеха буйни потоци. Но къмъ висинитѣ тия долини ставаха се по-равни и по-равни и най-сетнѣ се прѣвърщаха въ едва видими стрѣмни урви.

Когато въ полумрака на току-що показващия се день орлицата, размахвайки широко мощни крилѣ, се оглеждаше за плячка, — човѣшко око едва би могло да я съгледа на такава

височина. Между туй, отъ нейния погледъ не можеше да избѣгне даже дребната полска мишка, която тича по земята. Случваше се понѣкога, че нѣкое малко яренце, което скачаше или се катерѣше по нѣкоя ограда, правейки разни акробатски фокуси, внезапно да прѣкжсне своитѣ забави и да извърши нежелателенъ въздушенъ полетъ. А, имаше случаи, че щомъ нѣкое зайче започнеше да си търка сутринъ очитѣ, да се разтрѣсва и оглежда, и изведнажъ да се намѣри на такава височина, че очитѣ му да притѣмнѣятъ и то едвамъ-едвамъ да може да различи камбанариитѣ на седемтѣхъ околни села. Понѣкога орлицата отлиташе на стотини километри, за да търси плячка надъ каменли-

витѣ пустини, покрити съ сивъ мѣхъ и голи канари и прорѣзани съ тъмни пропасти. Планинскитѣ вериги се синѣеха една задъ друга все по-надалечъ и по-надалечъ на западъ къмъ дивия Ледовити Океанъ.

Тѣзи вериги раздѣляха двѣ царства, въ които отъ незапомнени врѣмена орлицата и нейнитѣ потомци бѣха неограничени владѣтели. И тежко на оня храбрецъ орелъ, който би се осмѣлилъ да проникне въ нейнитѣ владѣния! На старата орлица се случваше понѣкога да встѣпва въ бой съ нѣкои лишени отъ своитѣ владѣния князе отъ орловата порода. Тогава въ въздуха се започваше сражение, и пера и кървавъ дъждъ падаха на земята. Борбата се свършваше чакъ когато единъ отъ противницитѣ паднѣше като камъкъ отъ висинитѣ. По всички погранични скали се виждаха слѣди отъ орлинска кръвъ.

Веднажъ орлицата бѣше излѣзла за плячка въ планинскитѣ пущиняци на нѣколко стотини километри отъ своето гнѣздо. Съ младо сърненце въ ногтитѣ си тя полетѣ къмъ своето орленце. Но като се спусна къмъ гнѣздото, тя замахна нѣколко пѣти съ крилѣ и изпусна дивъ, рѣзъкъ крѣсъкъ, на който отвърна само ехото на околнитѣ скали. Гнѣздото бѣше развалено, ограбено... само забититѣ въ пукнатинитѣ яки клони, служащи нѣкога за основа на гнѣздото, висѣха голи. По тѣхъ бѣ прилѣпнала перушина и каленъ, окървавенъ мѣхъ, който се развѣваше отъ вѣтъра... а орлето, което по-прѣди всѣки день опитваше силата на крилѣтѣ си и съ своитѣ заякнали ногти и съ своя твърдъ клюнъ се разправяше съ по-голѣма и по-голѣма плячка, — бѣше изчезнало безслѣдно.

Орлицата бързо се издигна нагорѣ, докато най-сетнѣ и ехото прѣстана да повтаря нейнитѣ крѣсъци. Летѣйки изъ въздуха, тя търсѣше съ погледъ своето орле.

Изведнажъ, долу, почти въ самата долина, надъ главитѣ на двама ловци, които се връщаха отъ гората, нѣщо изпищѣ въ въздуха —